

ДѢЙСТВИЕ II.

Сцена I.

Петко (влязъ.)

И азъ нѣмамъ дъщеря!! трррр . . ха ха ха! Каква комедия имъ изработихъ! Стояновичъ му иска дъщерята, а чорбаджи Михалаки иска да го калугери! . . Ха ха ха, щяхъ да се пукнѣхъ отъ смѣхъ, като ги подслушвахъ! Кой се надѣваше така да се почене разговора имъ и така да се свърши? Михалаки щеше да гощава Стояновича, че билъ челякъ за почитъ, па изведнѣжъ му обърна гърбътъ си. Клетѣ Стояновичъ! излѣзе си, като опърленъ! . . . Ама чакай, хрумна ми на умъ тѣ други единъ планъ. Чорбаджи Михалаки иска да ожени щерка си за голѣмъ човѣкъ. Добрѣ, (мисли) тая работа ще стане чудесно . . . Чакай да кажъ на Стояновича, или не! . . . Да му не казвамъ. Той колкото ще да се отрича, нѣма да го повѣрватъ! Нему Виктория ще му падне, като отъ небето . . . Ха ха ха! колко ще се смѣемъ, когато му кажъ! . . . Азъ се надѣвамъ, че безъ друго ще ми хариже тогава зимно то си палто! Какъ не ще, когато азъ му харизвамъ най-хубавата жена и най-богатата та зестра! . . . Трррррр и азъ нѣмамъ дъщеря!! . . (излази)